

opusdei.org

Minu teekond Rooma

Johannes Paulus II.
õndsakskuulutamine 1.mail
2011

15.05.2011

Kui ma 1978, aasta septembris
Poolas-Varssavis ja Krakowis viibisin,
oli Karol Wojtyla

veel Krakowi peapiiskop. Poola
rahva sügav vaimsus, intelligentsus
ja peenetundelisus jättis mulle, kui
noorele katoliiklasele juba tookord
eriliselt sügava mulje.

Olin vaevalt rongiga Tallinnasse tagasi jõudnud, kui esimese uudisena kuulsin, et vastvalitud paavst Johannes Paulus I oli ootamatult surnud, olles paavst ainult 33 päeva. Paar nädalat hiljem saime taas kuulda röömsa uudise: "Habemus papam" - Karol kardinal Wojtyla. Johannes Paulus II sai paavstiks 16.oktoobril 1978 ja pühitseti ametisse 22.oktoobril. Tema esimeseks sõnumiks inimkonnale oli "Ärge kartke! Avage ukseid Kristusele, avage oma südamed Kristusele!

Tol ajal tundus Vatikan eestlasele väga kaugena, kohana, kuhu ilmselt kunagi minna ei õnnestu...Kuid just Johannes Paulus II oli see, kes tõi selle väikese riigi, kiriku südame, järsku meie jaoks väga lähedale. Oma tööga, oma palvetega, oma eeskujuga ja oma armastusega tegi ta kõik selle jaoks, et inimesed võiksid olla vabad, sõltumatud, ning elada armastuses

üksteise ja Jumala vastu.

Ta oli kahtlemata sajandi üks suuremaid isiksusi, keda tundsid ja teadsid kõik, sõltumata rahvusest, päritolust, konfessioonist...tema inimestelähedus ei jätnud vist kedagi puudutamata.

Kohtusin temaga esmakordselt 1989.aastal Helsingis, kui Johannes Paulus II külastas põhjamaid. Meid oli tookord väike grupp noori katoliiklasi, keda soome sõbrad külla kutsusid, et osa saada sellest kohtumisest. Ei olnud ju paavst veel kunagi enne nii lähedale tulnud.

Meie ärevus oli tohutu suur, sest minu jaoks oli see üldse esimene reis Soome ja üldse lääneriikidesse. Saime ka kaks last kaasa võtta (ilmselt tänu sellele, et kaks väiksemat jäi veel koju) ja soome sõbrad majutasid meid peredesse, või kiriku juurde. Meie elasime Püha Ursula õdede juures. Osalesime

loomulikult paavsti Missal, mis
toimus Helsingi jäähallis, kus
Johannes Paulus II ei unustanud ära
ka eestlasi tervitada. Järgmisel
päeval oli plaanis püha Henriku
katedralis Johannes Paulus II
kohtumine haigetega.

Tol ajal oli "sini-must-valge" veel
väga uus asi, kuid meil oli ta kaasa
võetud, ning ajasime selle vardasse ja
läksime kogu grupiga p.Henriku
väljakule paavsti tervitama. Kui
Johannes Paulus II Eesti lippu nägi,
tuli ta otsejoones meie poole,
kõikituli ja tervitas meid kõiki, andis
mulle käe, kallistas meie lapsi ja
õnnistas kohalolijaid. Kui ta autost
väljus, ilmus koos temaga järsku
kuskilt väga tugev tuuleiil.

Sellest hetkest peale, ei olnud paavst,
ega Vatikan enam kauge ja
kättesaamatu, vaid oli tulnud juba
üsna lähedale. Johannes Paulus II.-le
oli Eesti väga südamel, sest ta oli ise

elanud samasuguse režiimi all, ning ta tundis eriti hästi nende riikide ja rahvaste kannatusi. Seepärast ei unustanud ta Eestit kuni surmani, nimetades oma viimasel tööpäeval, 23.3.2005 Eestile oma piiskopi!

Järgmine kohtumine paavst Johannes Paulus II-ga toimus juba Tallinnas, kui ta 1993.aastal külastas Leedut, Lätit ja Eestit. Ärevus oli väga suur, sest tundus uskumatuna, et paavst tõesti tuleb Tallinnasse, meie oma kirikusse pühade Peetruse ja Pauluse katedrali. Ettevalmistused algasid juba väga varakult, moodustati koorid ja orkestrid ja minul oli au mängida sellel Missal orelit. Kogu tseremoonia harjutati väga põhjalikult läbi ja selleks käis

Tallinnas isegi paavsti tseremooniameister Piero Marini. Sel korral kohtusime me temaga jälle väga isiklikult. Meile usaldati au ja võimalus, võtta Armulaud paavsti enda käest vastu.

Viimast korda olin selle Paavsti
pühitsetud Missal 18.mail 2003
Roomas, püha Peetruse väljakul, kui
toimus Ursula Ledochowska
pühakskuulutamine. See päev oli ka
Johannes Paulus II. 83. sünnipäev.
Need väga erilised kohtumised
Johannes Paulus II-ga olidki tõukeks,
miks tahtsin iga hinna eest osaleda
tema õndsakskuulutamise
tseremoonial püha Peetruse väljakul
Roomas.

Kohe, 15.jaanuaril, kui sain teada, et
see väga erakordne sündmus toimub
1. mail 2011, tegin ma kindla otsuse,
broneerisin lennupiletid ja hotelli,
sest olin kindel, et soovijaid on väga
palju ja hiljem lihsalt see pole enam
võimalik. Ja nii ma siis jõudsingi
Rooma reedel 29.aprillil 2011. Sõitsin
kohe kiiresti püha Peetruse
väljakule.

Rooma linna kohal tiirutasid
helikopterid, politseid ja

turvateenistus olid igal pool, igal pool undasid sireenid... Jõudsin Circus Maximuse, Rooma ühe suurema väljaku juurde umbes kell 19. Inimesi oli juba palju. Kõik olid äärmiselt lahked ja heatahtlikud. Teel väljakule ulatati mulle igal sammul mõni toidupakk, või veepudel, lõpuks oli neid juba nii palju, et ma pidin tänama ja ütlema, et kahjuks mul ei ole enam rohkem käsi...Pakkides olid puuviljad, küpsised, mahlad...ja neid jagati kõigile inimestele. Inimesed olid kaasa võtnud taburette, magamisaluseid, pappitükke ja mõni oli isegi väikse telgi üles pannud. Minul ei olnud midagi. Ma ei osanud nii praktiliselt mõelda. Kuid seista tuli tõesti kaua, vähemalt viis tundi. Väljakule olid ka üles seatud pihitoolid, et palverändurid saaksid soovikorral Meeleparanduse sakramenti vastu võtta.

Esimene osa palvevigiiliast oli pühendatud meenutustele. Kardinal Stanislaw Dziwisz, kes oli 40 aastat olnud Johannes Paulus II kõrval, rääkis oma mälestustest. Ta ütles, et on oma elus ainult kaks korda paavsti ärritunult näinud. Ükskord siis, kui ta jutluses Sitsiilia maffiast rääkis ja teine kord oli seotud Iraagi sõjaga. Ta ütles, et seoses õndsakskuulutamise sündmustega ja Johannes Paulus II haua avamisega on tal tunne, nagu see paavst oleks jälle tagasi tulnud.

Väga huvitav ja liigutav oli ka see, kui prantsuse nunn, Marie Simon-Pierre jutustas kogu loo oma imelisest paranemisest parkinsoni tõvest. Pärast paavsti surma 2.4, hakkas ta kohe tema eestkostet paluma, sest ta põdes sama haigust. Ühel õhtul juunikuus samal aastal proovis ta

JPII nime kirjutada, ja suureks õnnetuseks avastas ta, et tema käekiri oli tundmatuseni muutunud ja haigus juba väga kaugele arenenud. Kuid samal ööl, umbes kell 4 ärkas ta järsku ja tundis, et midagi temas oli muutunud - haigus oli järsku kadunud. Ta tundis ennast jälle täiesti tervena. See tõeline ime oligi aluseks, et võis alustada Johannes Paulus II õndsakskuulutamise protsessi. Palvevigiilial esinesid ka mitmed koorid ja Rooma Santa Cecilia konservatooriumi noorteorkester mons. Marco Frisina juhatusel. Marco Frisina kirjutas ka muusika, mis oli spetsiaalselt sellele üritusele pühendatud. Vahepeal meenutas üritus ka natuke laulupidu.

Teine osa palvevigiiliast oli tõesti palvevigiilia. Palvetasime koos kardinalvikaari Agostino Valliniga Valgusrikka Roosipärja saladused, mille Johannes Paulus II ise sisse

seadis. Iga saladuse ajal oli otseühendus eri maaga televisiooniekraani kaudu. Poola, Tansaania, Liibanon, Mehhiko ja Portuga (Fatima). Kõik süütasid küünlad ja laulsid koos "Regina coeli" ja lõpuks ühines kõigiga ka Paavst Benediktus XVI televisiooni vahendusel. Üritusel oli kokku umbes 300 000 inimest. Kohe pärast seda hakkasid massid Vatikani poole suunduma. Tol ööl oli Roomas kaheksa kirikut avatud kogu öö, et inimesed saaksid palvetada ja pihil käia. Paljud inimesed olid üleval ilmselt kogu öö.

Hommikul pidin ühinema Eesti riigidelegatsiooniga. Tellisin varakult takso, et jõuda määratud ajaks, kella üheksaks kokkusaamiskohta. Sel varahommikul olid kõik inimesed kogunenud vist Vatikani, sest ülejäänud Rooma linn oli üsna tühi. Linnapea oli soovitanud roomlastel, kes ei olnud huvitatud

õndsakskuulutamise tseremooniast, selleks nädalavahetuseks linnast lahkuda. Ja nii jõudsin ma sinna juba püüdlikult poolteist tundi varem.

Umbes kell 9 hommikul sain kokku ülejäänud Eesti delegatsiooniga. Sinna kuulusid vabariigi president Toomas Hendrik Ilves ja proua Evelin Ilves, Eesti Vabariigi suursaadik Püha Tooli juures, härra Jüri Seilenthal, presideni nõunikud, saatkonnatöötajad, presidendi adjutant, turvamees, autojuht ja mina, kui Eesti Apostelliku Administratuuri esindaja – kokku üheksa inimest. Me pidime ühinema kolonni, kus olid teiste riikide esindajad, kes kõik suundusid Vatikani. Sõitsime vilkurite ja sireenide saatel Vatikani poole. Igal pool tee ääres olid palverändurid, kes üritasid veel Peetruse väljakule võimalikult lähedale jõuda. Ma olen ka enne olnud paavsti Missal ja ka pühakskuulutamise tseremoonial,

kuid sellist inimhulka, sellist
meeleolu ei ole ma varem kunagi
näinud. Inimesed olid igast maailma
äärset Rooma sõitnud, et olla selle
sajandi ja inimkonna ajaloo
suursündmuse
tunnistajateks. Sellepärast, et nad
kõik armastasid väga Johannes
Paulus II.st.

Jõudsime Vatikani ja sisenesime
püha Peetruse kirikusse Vatikani aia
poolt. Kõigepealt juhatati meid
Johannes Paulus II kirstu juurde, mis
oli hauast välja võetud ja kaunisti
kirikusse peaaltari, paavsti altari
juurde asetatud. Saime hetke seista
ja tema juures palvetada. Siis
liikusime edasi, kiriku peauksest
välja, oma kohtadele, mis olid otse
kiriku ees. Toolidele oli kirjutatud
"Estonia". Samas lähedal istusid ka
Itaalia president Giorgio
Napolitano, samuti S. Berlusconi,
Poola president Bronislaw
Komorowski, EU komisjoni esimees

Jose Manuel Barroso, Lech Walesa
Poolast, Francois Fillon
Prantsusmaalt, Felipe Calderon
Mehhikost. Belgia kuninglik paar
Albert II. ja Paola, prints Felipe ja
tema abikaasa Letizia Hispaaniast ja
prints Adam II Lichtensteinist,
Vatikani endine pressisekretär J.
Navarro-Valls jt. Kui heitsin pilgu
oma kohalt Peetruse väljakule, nägin
ainult lõputut inimmassi, kuni via
della Conciliazione lõpuni ja veel
kaugemale...

Kõik meteoroloogid olid ennustanud,
et 1. mail sajab Roomas tugevasti
vihma, kui kõigi nende ennustused ei
läinud täide. Hommikul oli ilm küll
pilves, kuid kui algas Missa, hajusid
pilved ja oli erakordselt ilus, soe ja
päikesepaisteline.

Kell 10:00 algas Missa. Kohale
saabusid kardinalid ja paavst
Benediktus XVI. Ta oli kogu Missa
ajal meile täiesti lähedal. Rooma

diötseesi kardinalvikaar Agostino
Vallini luges ette Karol Wojtyla eluloo
ja kui pärast ametlikku
õndsaks kuulutamise vormi
ettelugemist uue õndsaks kuulutatu
pilt Peetruse basiilika fassadil avati,
oli kuulda tormilist aplausi ja see
hetk oli tõepoolest ülimalt liigutav.
Oli peaaegu võimatu pisaraid tagasi
hoida ja paljud inimesed laskusid
liigutusest põlvili. Kardinalvikaar
tänas paavst Benediktus XVI.-t, et ta
Jumala teenri Johannes Paulus II
õndsaks kuulutas.

Üks asi, mis mulle kõigi nende
suurejooneliste ja pidulike
sündmuste juures silma hakkas ja
mis mind ka väga liigutas, oli paavst
Benediktus XVI-da sügav
alandlikkus. Mulle tundus, et ta oli
ennast täiesti kõrvale jätnud, andes
kogu au ja hiilguse Johannes Paulus
II.-le. See oli eriti märkimisväärne!
Vahepeal hakkas mul isegi paavst
Bendiktusest kahju- nii suur mees,

paavst...ja jääb nii tahaplaanile. Meil on tõesti põhjust Jumalat tänada, et meil oli paavst, õnnis Johannes Paulus II ja et meil on nüüd paavst Benediktus XVI.

Järgmisel päeval, esmaspäeva hommikul kell 10:30 toimus Peetruse väljakul Tänumissa, mida pühitses kardinal T. Bertone. Inimesi oli küll tunduvalt vähem, kui eelmisel päeval, kuid väljak oli ikka rahvast tulvil. Kõik palvetasid! Inimesed olid üksteise vastu eriliselt heatahtlikud. Piisas, kui sul midagi maha kukkus, kui kümme abivalmis kätt igast suunast appi tõttasid.

Tagasisõidul, Fiumicino lennujaamas tuli istus minu kõrvale üks väike vene rahvusest poiss ja hakkas rääkima:” Teate, ma olin ühe päeva Roomas, läksime isaga Vatikani vaatama, aga seal oli nii....palju inimesi, sest üks ”papa” olevat nüüd püha!

Mari Järvi, mai 2011

Mari Järvi

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/et-ee/article/minu-
teekond-rooma/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/minu-
teekond-rooma/) (09.08.2025)